

Εκδήλωση

«Η Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων 70 χρόνια μετά»

5 Δεκεμβρίου 2018

Αξιότιμοι κυρίες και κύριοι

Εκλεκτοί προσκεκλημένοι ,

Φίλες και φίλοι,

Θα ήθελα Ιδιαίτερες ευχαριστίες μου να αποδώσω στους εκλεκτούς ομιλητές μας τόσο αυτούς που βρίσκονται στο έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας όσο και αυτούς που διέσχισαν την θάλασσα για να μας συναντήσουν.

Να ευχαριστήσω επίσης τους συνοδοιπόρους μας σε αυτή την εκστρατεία που με την συμβολή τους έδωσαν χρώμα και ήχο.

10 Δεκεμβρίου 1948 και η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ υιοθετεί την Οικουμενική Διακήρυξη Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, η οποία πρωτίστως αναγνωρίζει πως:

«Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και στα δικαιώματα.»

Για πρώτη φορά αναγνωρίζεται η ανάγκη για συνεργασία όλων των εθνών και η υποχρέωση των κρατών - μελών να εξασφαλίσουν τον αποτελεσματικό σεβασμό των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών.

Η ίδια η Διακήρυξη αν και δεν αποτελεί νομικά δεσμευτικό κείμενο, εν τούτοις μέχρι και σήμερα αποτελεί ένα σύνολο κανόνων διεθνούς εθιμικού δικαίου, που λόγω της οικουμενικότητάς της, της ηθικής και πολιτικής της αξίας θεωρείται η «Βίβλος» των δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Το παγκόσμιο πολιτικό της κύρος είναι αδιαμφισβήτητο. Όπως αδιαμφισβήτητη ήταν και η αναγκαιότητα για την αναγνώριση και την καταγραφή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ως τα δικαιώματα που είναι συνυφασμένα με την ανθρώπινη μας φύση.

Ο άνθρωπος αναγνωρίζεται ως υποκείμενο δικαίου που χρήζει προστασίας, όπου κι αν βρίσκεται ανεξαρτήτως ιθαγένειας, φυλής, γλώσσας χρώματος και θρησκείας.

Αυτό όμως που σήμερα θεωρείται αυτονόητο, η ανθρωπότητα χρειάστηκε να περάσει την θηριωδία του Β' Παγκόσμιου Πολέμου για να μπορέσει να καθορίσει ένα σύστημα μέσα από το οποίο να προστατεύει τα δικαιώματα του ανθρώπου.

70 χρόνια μετά, η Διακήρυξη εξακολουθεί να αποτελεί μια κοινή κληρονομιά, το κοινό ιδανικό όλων των εθνών, τα οποία υποχρεούνται να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να αναπτυχθεί ο σεβασμός στα ανθρώπινα δικαιώματα και στις θεμελιώδεις ελευθερίες, σε όλους τους λαούς και τα έθνη, αλλά και σε κάθε άνθρωπο ξεχωριστά.

Σήμερα η **αναγνώριση των δικαιωμάτων που** η Οικουμενική Διακήρυξη προστατεύει, εμπεριέχονται στο Σύνταγμα κάθε Δημοκρατικής Κοινωνίας και αποτελεί το θεμέλιο λίθο κάθε κράτους Δικαίου.

Η αναγκαιότητα όμως για την προστασία τους και η έκταση που αυτή λαμβάνει δεν είναι στατική. Οι σύγχρονες κοινωνίες απαιτούν τον εκσυγχρονισμό της προστασίας σε όλες τις εκφάνσεις της ανθρώπινης δημιουργίας και εξέλιξης.

Όπως ενδεικτικά αναφέρει η Επίτροπος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης, τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι μόνο η εξάλειψη των διακρίσεων, των απειλών, της βίας και των καταχρήσεων.

«Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι να ζούμε τη ζωή μας στο μέγιστο των δυνατοτήτων μας», γι αυτό και τα κράτη μέλη έχουν την υποχρέωση να τα προστατεύουν και να διασφαλίζουν την αξιοπρέπεια, τη δικαιοσύνη και την συμμετοχή όλων των ανθρώπων σε ισότιμη βάση.

Ωστόσο, τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι μόνο μια υποχρέωση της Πολιτείας. Είναι υποχρέωση όλων μας. Η προστασία τους απαιτεί την συνδρομή και τη στήριξη της ίδιας της κοινωνίας της οποία αποτελούμε μέρος.

Ο αλληλοσεβασμός, η δικαιοσύνη και η αλληλεγγύη είναι το αποτέλεσμα μιας ευρύτερης παιδείας, μιας παιδείας η οποία αναδιπλώνεται μέσα από τις πράξεις μας, από την καθημερινότητα μας, από το παράδειγμα που κληροδοτούμε στα παιδιά μας. Όπως κληροδότησε και σε μας ο Νέλσον Μαντέλα τις αρχές και τις αξίες του διαπιστωνοντας πως η αγάπη είναι πιο εύκολο να διδαχθεί γιατί έρχεται πιο φυσικά στην ανθρώπινη καρδιά . Μέρα μνήμης του που είναι σήμερα ας μην τον απογοητεύσουμε.

70 χρόνια μετά, ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών δεν έχει αναπτυχθεί στον απαραίτητο βαθμό που θα μπορούσε να εξασφαλίσει την παγκόσμια και αποτελεσματική εφαρμογή της, όπως η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ διακήρυξε και προσδοκούσε το 1948.

Ο δρόμος ακόμη μακρύς, η διδασκαλία και η παιδεία παραμένουν ακόμη τα **απαραίτητα εργαλεία** στη καλλιέργεια και ανάπτυξη του σεβασμού τους.

Παρά τις σημαντικές εξελίξεις που προέκυψαν, οι γυναίκες συνεχίζουν να μην απολαμβάνουν ίσα δικαιώματα με τους άντρες.

Πρόσφυγες σε συνεχή τροχιά αναζητούν μια νέα πατρίδα ενώ οι οικονομικοί μετανάστες ένα καλύτερο αύριο σε μια ξένη γη .

70 χρόνια μετά και 218 εκατομμύρια παιδιά συνεχίζουν ακόμη να δουλεύουν... , τα άτομα με αναπηρία αναζητούν εύλογες προσαρμογές για την ισότιμη συμμετοχή τους στην κοινωνικοπολιτική ζωή σε ίση βάση με όλους τους ανθρώπους, ο σεβασμός στο σεξουαλικό προσανατολισμό του καθενός συχνά παραβιάζεται, η τρίτη ηλικία απομονώνεται, η σύγχρονη δουλειά της εμπορίας προσώπων ανθίζει ολοένα και περισσότερο .

Η έλλειψη όμως σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή και η παραβίασή τους δεν εκφράζεται μόνο με αρνητική συμπεριφορά και περιθωριοποίηση. Η απάθεια και η αδιαφορία στον άνθρωπο που βρίσκεται δίπλα μας μπορεί να επιφέρει το ίδιο αποτέλεσμα.

Ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν θα πρέπει να αποτελεί μόνο νομική υποχρέωση. Είναι θέμα στάσης ζωής και συμπεριφοράς. Η ουσιαστική προστασία των δικαιωμάτων είναι εφικτή όταν ο σεβασμός του ανθρώπου, του κάθε ανθρώπου, χωρίς καμία απολύτως διάκριση, γίνει κτήμα και τρόπος ζωής του καθενός. Όταν ο κάθε άνθρωπος συνειδητοποιήσει πως τα ανθρώπινα δικαιώματα αφορούν όλους και τον καθένα μας ξεχωριστά επηρεάζοντας το κάθε επίπεδο της ζωής μας.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν επιβάλλονται, απλά **αναγνωρίζονται**. Βρίσκονται στην φύση του ανθρώπου και για αυτό η προστασία τους είναι αδιαπραγμάτευτη.

70 χρόνια μετά και η **Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων** παραμένει πιο επίκαιρη από ποτέ.

Η πορεία για οικουμενική διασφάλιση και σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων διαγράφεται μακρά, επιβεβαιώνοντας την ανάγκη για την ειλικρινή αναγνώριση της αξιοπρέπειας του κάθε μέλους της ανθρώπινης οικογένειας.

Ο αγώνας δεν είναι μόνο ατομικός αλλά και συλλογικός, γιατί μαζί είναι που μπορούμε την σταγόνα να την κάνουμε ωκεανό. Γιατί μαζί μπορούμε καλύτερα

Σας ευχαριστώ !